

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. Плевен, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ВЕРГИНИЯ Н. ПЕТКОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА Въззивно
гражданско дело № 20224400500584 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

–
С решение №110/27.05.2022г., постановено по гр.д.№224/2021г. РС-Левски е осъдил на основание чл.179, ал.1, вр. чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, представлявана от главен комисар Н.С.Н. – директор, с адрес за призоваване гр.Плевен, ***, да заплати на В. Д. Е.,ЕГН ***, гр.Левски, ***, сумата от 872,55лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.04.2019г. - 10.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба - 22.03.2021г., до окончателното изплащане на вземането.

Със същото решение РС-Левски е осъдил на основание чл.86 ЗЗД, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, представлявана от главен комисар Н.С.Н. ,да заплати на В. Д. Е., ЕГН***** от гр.Левски,сумата от 105.06лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.07.2019г., до датата на подаване на исковата молба - 22.03.2021г.

Осъдил е на основание чл.78, ал.6 ГПК, ГД„Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС-Левски, сумата в размер на 100.00лв., представляваща държавна такса върху предявените искове, както и направените разноски за възнаграждение на вещо лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза в размер на 196.50лв.

Осъдил е, на основание чл.38, ал.2 ЗА, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР да заплати на адв.В. Н. Н.-П., ЕГН***** от АК-Плевен, сумата от 600.00лв., представляващо дължимо ѝ се адвокатско възнаграждение.

Против горепосоченото решение е постъпила е въззивна жалба от ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, чрез процесуален представител гл.юрисконсулт С. М. Н., като се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност. Въззивникът моли окръжния съд да отмени решението на РС-Левски, като по съществото на спора отхвърли предявените главен иск за възнаграждение за извънреден труд и акцесорен иск за мораторната лихва, със законните от това последици. Излагат се доводи за неправилно тълкуване и прилагане на нормативната уредба, която урежда полагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР. Сочи се, че неправилно РС-Левски е приложил субсидиарно Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС №4 на МС от 17.01.2007г., че приложението на общите правила по ЗДСл.и по КТ е отклонено с чл.187, ал.9 ЗМВР, която делегира на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. Твърди се, ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР, че нито в ЗДСл., нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ, че във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретни правни норми, които са цитирани.

Въззивникът твърди, че на основание чл.179, ал.2 ЗМВР и чл.187, ал.9 ЗМВР в процесния период са действали издадените от министъра на вътрешните работи Наредба № 81213-776/29.07.2016г. и Наредба № 81213-36 от 07.01.2020г., в които е уреден реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отпих и почивките на държавните служители в МВР. Посочено е, че тези две наредби, НСОПЗ, както и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, имат еднакъв предмет на регламентация. Предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. Твърди се, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР, в който нормалната продължителност на работното време през деня, съвпада с продължителността на работното време през нощта-8 часа, като е направено разграничение между разпоредбите на чл.143, ал.2 КТ относно извънредния труд и тези на чл.187, ал.7 ЗМВР при държавните служители в МВР. Въззивникът счита, че тези различия не обуславят извода за неравносложно третиране на държавните служители по ЗМВР спрямо работниците и служителите по КТ, както неправилно е приел Районен съд Левски. Изложени

са подробни съображения, че редът за полагане, отчитане и заплащане на нощен или извънреден труд е изрично уреден в ЗМВР и препращане към КТ по тези елементи на служебните правоотношения на служителите няма. Твърди се, че неправилно РС е приел, че следва субсидиарно да бъде приложена НСОПЗ, поради наличие на празнота в правната уредба, че не е налице празнота в правната уредба, а специална нормативна уредба, относима към служебното правоотношение на ищеца, чийто елементи са уредени от ЗМВР и подзаконовата нормативна уредба. За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, какъвто е ищецът, когато положеният нощен труд е в рамките на 8-часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща съгласно заповед на Министъра на вътрешните работи по 0,25 лв. на час. Налице е специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР и следователно, не може да намерят приложение разпоредбите на НСОПЗ. На следващо място, съдът не мотивира извода си, че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. Дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 да служи за генериране на извънреден труд. Да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентиран в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение, би означавало с неприложим към материята подзаконов акт, да бъде дерогирано действието на законовата норма на чл.187, ал.3 ЗМВР, която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове. Изложени са доводи, че въззивникът вече е изпълнил задължението си и е изплатил изцяло и своевременно положения от ищеца нощен труд. Твърди се, че РС- Левски не е мотивирал извода си, че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи заплащане като за извънреден труд, че след като е установено, че ищецът е полагал нощен труд, съдът е постановил решение че му се дължи извънреден труд. В жалбата въззивникът се позовава на постановеното решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г. по дело С-262/20г., образувано по преюдициално запитване от Районен съд Луковит. В заключение моли Окръжния съд да отмени изцяло обжалваното решение на Районен съд Левски като неправилно.

Претендират се и направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

В съдебното заседание на 28.09.2022г. не се е явил представител на въззивника. От ГД "ПБЗН" към МВР, чрез гл.юрисконсулт С. Н., е депозирано становище за разглеждане на делото в отсъствие на представител на въззивника, в което са изложени подробни доводи и съображения по съществуващото на спора.

Постъпил е писмен отговор срещу въззивната жалба от въззиваемата страна В. Д. Е., ЕГН***, чрез пълномощника му адв.В. П., в който е изразено становище, че въззивната жалба е неоснователна. Моли да бъде потвърдено решението на РС-Левски.В отговора са изложени подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба, като се твърди, че Наредба № 81213-776/29.07.2016г. е отменена изцяло с Решение №16766/10.12.2019г. по адм.дело №8601/2019г. на ВАС, петчленен състав, 1 колегия, като в мотивите на решението ВАС е констатирал толкова нарушения и несъответствия с европейското законодателство, че е отменил изцяло наредбата, което обуславя извод за приложимост на нормите, въз основа на които е предявен иска. Изложени са доводи, че чл.9, ал.2 НСОПЗ намира приложение по отношение на държавните служители в МВР, че липсва забрана за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1,143 по отношение на полицейските служители, а и тази забрана би била противоконституционна, тъй като би поставила служителите на МВР в понеблагоприятно положение от други държавни служители. Твърди се, че в разпоредбата на чл.187, ал.3, изр.последно ЗМВР, не е указана нормалната продължителност на нощния труд, а е въведена възможност за полагане на нощен труд в часовете между 22.00часа и 06.00часа. Изложени са доводи, че празнотата в наредбите от 2015г. и 2016г. относно нормата на чл.31, ал.2 от Наредбата от 2014г./отм./ обуславя субсидиарното приложение на чл.9, ал.2 НСОПЗ за превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1,143, равен на отношението между минималната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Въззиваемият се позовава и на чл.46 ЗНА. Изложени са доводи, че по отношение на държавните служители, работещи в структурите на МВР следва да намери приложение чл.9, ал.2 НСОПЗ, че в противен случай, служителите на МВР ще бъдат поставени в понеблагоприятно положение в сравнение с другите държавни служители, досежно заплащането на допълнителни възнаграждения, като се излагат доводи, че международно-правните актове по които РБ е страна, също не допускат подобно различно третиране на гражданите по отношение правото им на труд. В тази насока са изложени подробни съображения. В писмения отговор е цитирано постановеното решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г.по дело С-262/2020г., като въззиваемият счита, че в контекста на европейското съдебно решение, разликата в третирането на работниците от публичния и частния сектор е допустима, ако се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Според СЕС такава цел, обективен и разумен критерий липсва, тъй като не са приети аргументите, изложени от ГД“ПБЗН“ и съдът се е мотивирал защо не приема тези аргументи. Изложени са доводи, че претенцията на ищеца е съобразена с изменението на ЗМВР /ДВ бр.60/07.07.2020г., в сила от 11.07.2020г. и до този период е изчислено дължимото допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, вследствие на преобразуването на нощен към дневен труд. В заключение моли Окръжният съд да постанови решение, с което обжалваното

решение на РС-Левски да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В полза на адвокат В. П. от Пл.АК се претендира присъждане на адв.възнаграждение на основание чл.38, ал.2 ЗА. В съдебното заседание на 28.09.2022г. въззиваемият, чрез своя пълномощник адвокат В. П. от Пл.АК, взема становище, че въззивната жалба е неоснователна по изложените в писмения отговор съображения.

С определение на Районен съд Левски №367 от 29.06.2022г., постановено по гр.д. №224/2021г. е оставена без уважение молбата на ГД“Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР по чл.248, ал.1 ГПК за изменение на постановеното по делото решение №110 от 27.05.2022г. в частта за разноските.

Срещу определението по реда на чл.248 ГПК е постъпила частна жалба от ГД“ПБЗН“ МВР, чрез старши юрисконсулт С. Н., с която същото се обжалва като неправилно. В тази насока са изложени подробни съображения. В заключение моли съда да отмени обжалваното определение на Районен съд Левски и да бъде изменено постановеното решение №110 от 27.05.2022г. в частта за разноските, като се намали адв.възнаграждение от 600лв. на 300лв. Ответникът по частната жалба не е депозирал писмен отговор в срока по чл.248, ал.2 ГПК.

Окръжният съд, като прецени доводите, изложени от страните и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

-

ПО ПОДАДЕНАТА ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА

ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Безспорно между страните е, че за процесния период 01.04.2019г.-01.08.2020г. ищецът В. Д. Е. е заемал длъжността „Старши пожарникар,, в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр.Левски към ОД“ПБЗН,,-МВР гр.София. Няма спор, че между страните е възникнало служебно правоотношение. Трудовата си дейност ищецът е осъществявал по утвърдени графици и протоколи при режим на труд на смени, с продължителност 12/24 часа, като е полагал труд и през нощта за времето от 22.00ч. до 06.00ч., а работното време е изчислявано сумарно, съгласно чл.187 ал.3 от ЗМВР.

Спорни между страните остават въпросите правилно ли е отчитан положения от ищеца нощен труд при сумираното изчисляване на работното време, допустима ли е трансформация на положените от него часове нощен

труд в дневен, на какво основание и в зависимост от това дължи ли ответникът заплащане на ищеца на възнаграждение за извънреден труд и в какъв размер.

В исковата си молба, ищецът твърди, че за процесния период е положил общо 800 часа нощен труд, които следва да бъдат преизчислени с коефициент от 1,143, съгласно чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата за преобразуване на нощния труд към дневен труд и същият възлиза на 914,40 часа, което води до разлика от 114,40 часа, представляващи извънреден труд. Съобразно заплата ищецът претендира, че му се дължи допълнително възнаграждение за този извънреден труд в размер на 915,20лв. за периода 01.04.2019г.-01.08.2020г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на ИМ - 22.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане. На осн.чл.86 ЗЗД се претендира лихва за забава върху главницата в размер на 50.00лв. Претендират се направените съдебно-деловодни разноси. Моли на осн.чл.38, ал.2 ЗА окръжният съд да осъди ответника да заплати адв.възнаграждение на адв.В. Н. Н.-П. от АК-Плевен за производството пред Районен съд Левски, в размер на не по-нисък от указания в НМРАВ. Направено е доказателствено искане за назначаване на СЧЕ, с поставена задача.

Писменият отговор на ответника ГД“ПБЗН“ по чл.131 ГПК съдържа Таблица №1 и Таблица №2, с които са направени изчисления относно претендираните суми за главница и лихва, като в отговора изрично е заявено, че тези изчисления не представляват признание на иска. Сумите 924.90лв., съгласно Таблица №1 и в размер на 874.49лв., съгласно Таблица №2, не са начислени и не са платени от ответника, но изчисленията са направени с цел провеждане на по-бърз процес и спестяване на разходи за изготвяне на съдебно икономическа експертиза. По отношение на доказателствените искания ответникът възразява срещу допускането на СЧЕ. Представени са писмени доказателства.

РС е допуснал и назначил СЧЕ, от заключението по която ВЛ е установило, че ищецът е полагал труд 12/24 часови смени, в т.ч. нощни часове. Общият брой часове, положени като нощен труд посочен в платежните ведомости на отчетен едномесечен и тримесечен период за претендирания период е 768 часа за 96 смени с нощен труд между 22:00 и

6:00часа.

В съдебно заседание, проведено на 27.04.2022г. е допуснато изменение на предявените искиове на осн.чл.214,ал.1 от ГПК съобразно заключението на вещото лице по назначената СИЕ.

Районният съд е уважил изцяло така предявените искиове до горепосочените размери, като е приел, че следва да бъде приложен чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, като разпоредбите на тази Наредба следва да бъдат приложени по аналогия и по отношение на лицата със служебно правоотношение в МВР, поради празнота в правната уредба. Позовал се е на утвърдените принципи в Конституцията на РБ за правото на труд и неговото заплащане, равенство на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите в правоотношението. Независимо от обстоятелството, че липсва изрична регламентация в специалната уредба, РС е приел, че положения от ищеца в рамките на дежурство нощен труд следва да бъде приравнен на дневно работно време със съответния коефициент от 1,143.

Изложените от РС- Левски доводи относно приложението на чл.9, ал.2 от НСОПЗ за преизчисляване на положения нощен труд от ищеца към дневен труд, с прилагане на коефициент от 1,143, се споделят изцяло от въззивната инстанция.

Правилни и обосновани са изводите на съда, че нормите на чл.9, ал.2 от НСОПЗ и на чл.8 от НСОПЗ, се прилагат едновременно, респ.при сумарно изчисляване на работното време, като нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд по 0,25лв./час.

Съгласно чл.176 ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР, се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Допълнителното възнаграждение и неговото заплащане изрично е предвидено в чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР. Съгласно чл.143 КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя, извън установеното за него работно време. В чл.144 КТ е предвидено, че по изключение се допуска полагането на извънреден труд в изрично определени

случаи, като т.2 на чл.144 КТ позволява полагането на извънреден труд от служители на МВР при изрично посочени случаи. Нормалната продължителност на работното време от държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл.187, ал.1 ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумарно за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагане на труд и през нощта между 22,00часа и 06,00часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8часа за всеки 24-часов период. Работата извън редовното работно време до 280часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение – чл.187, ал.5, т.2 и ал.6 ЗМВР.

Съгласно чл.187, ал.9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В съответствие със законовата делегация в цитираната разпоредба от министъра на вътрешните работи са издадени последователно Наредба №8121з-407/11.08.2014г., Наредба №8121з-592/25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г. Текстовете на чл.3, ал.3 и в трите наредби са идентични и предвиждат, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд през нощта за периода от 22,00часа до 06,00часа. Само в първата Наредба от 11.08.2014г., в чл.31, ал.2 е предвидено, че при сумарно отчитане на отработеното време, общият брой часове положен нощен труд следва да се умножи по 0,143. В останалите две Наредби от 2015г и от 2016г. липсва изрично правило, аналогично на чл.31, ал.2 от Наредбата от 2014г. за преизчисляване на часовете положен нощен труд със съответен коефициент. За процесния период от 01.04.2019г. до 01.08.2020г. са действали Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. Към настоящия момент, с решение на петчленен състав на ВАС №16766/10.12.2019г. по АХД№8601/2019г., е отменена Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г. на министъра на вътрешните работи, в частта относно голяма част от текстовете.

При липсата на специално правило, което да определя методологията за

превръщането на отработените нощни часове в дневни, при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота следва да се преодолее чрез субсидиарно приложение на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Окръжният съд не споделя направеното от въззивника възражение, че НСОПЗ е неприложима в конкретната хипотеза. Съгласно чл.67, ал.3 ЗДСл, който също намира субсидиарно приложение по отношение на ЗМВР, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т.1-5, както и редът за получаването им се определят с наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. В този смисъл НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в други специални подзаконови нормативни актове издадени по ЗДСл. или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. В този смисъл, правилни са изводите на РС относно основателността на исковата претенция.

Тази непълнота в нормативната уредба е преодоляна едва с измененията на чл.187 ЗМВР и приетата нова ал.4/ДВ бр.60 от 07.07.2020г., в сила от 11.07.2020г./, съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал.1. Видно е, че новата разпоредба на чл.187, ал.4 ЗМВР възпроизвежда текста на чл.9, ал.2 НСОПЗ. За процесния период от 01.04.2019г. до 01.08.2020г., т.е. до влизане в сила на новата разпоредба на чл.187, ал.4 ЗМВР, приложение следва да намери чл.9, ал.2 НСОПЗ.

Към настоящия момент е постановено решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г. по дело №С-262/2020г., образувано по преюдициално запитване от РС -Луковит по гражданско дело с идентичен предмет. В решението на СЕС е прието, че чл.8 и чл.12, буква „а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 04.11.2004г. следва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня.

При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В т.2 от решението на СЕС е прието, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. СЕС се е мотивирал защо не приема изложените аргументи от правен и икономически порядък, съответно е прието, че тези съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. В решението на СЕС е посочено, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза, което налага в този случай националният съд да тълкува националното право с оглед текста и целта на съответната разпоредба на първичното право.

По изложените съображения, Окръжният съд приема, че искът с правно осн.чл.178, ал.1, т.3 във вр.чл.179, ал.1 ЗМВР е доказан по основание. Относно размера, съдът кредитира направените от вещото лице изчисления. За процесния период 01.04.2019г. – 10.07.2020г. ищецът е положил общо 104,247 часа /претендирани като извънреден труд/. Дължимото брутно трудово възнаграждение за посочените часове, изчислено с увеличение 50% за извънреден труд възлиза на сумата 872,55лв. До този размер искът по чл.178, ал.1, т.3 вр.чл.179 ЗМВР е основателен и доказан, като правилно е уважен от първоинстанционния съд.

Върху сумата като главница се дължи и законна лихва от датата на завеждане на ИМ-22.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, поради което е основателен и акцесорния иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД. Възнаграждението за извънреден труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, а ответникът е изпаднал в забава след изтичането

на срока, в който е следвало да заплати дължимото се възнаграждение, в случая за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи, до датата на исковата молба - 22.03.2021г. Лихвата за забава за този период е в размер на 105,06лв. След като е стигнал до същите правни изводи, РС-Левски е постановил едно правилно и законосъобразно решение, което на основание чл.271, ал.1 ГПК следва да бъде потвърдено в горепосочената му обжалвана част, с която исковите са уважени, както и в частта, в която на осн.чл.78, ал.6 ГПК ГД“ПБЗН“ е осъдена заплати ДТ и разноски за вещо лице по назначената СИЕ по сметка РС- Левски.

Както в производството пред Районен съд Левски, така и пред въззивната инстанция ищецът, сега въззиваем В. Д. Е., е представляван безплатно от адвокат В. П. от ПАК. При този изход на процеса и на основание чл.38, ал.2 ЗА във вр.чл.78, ал.3 ГПК въззивникът следва да заплати на адвокат В. П. от Пл.АК адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство на въззиваемия в производството пред настоящата инстанция в размер на 300,00лв.

ПО ЧАСТНАТА ЖАЛБА срещу определението на Районен съд Левски по чл.248 ГПК

Частната жалба е подадена в срока по чл.275, ал.1 ГПК срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

С обжалваното решение на РС- Левски е осъдил ГД“ПБЗН“ да заплати на адв.В. П. от Пл.АК адв.възнаграждение в размер на 600лв. на основание чл.78, ал.1 ГПК във вр.чл.38, ал.2 ЗА.

ПОСТЪПИЛА Е МОЛБА по реда на чл.248 ГПК от ГД“ПБЗН“ за изменение на постановеното решение от РС-Левски в частта му за разноските, като е направено искане адв.възнаграждение за адв.П. да бъде намалено от 600лв. на 300лв.

РС-Левски е приел, че адв.В. П. от Пл.АК е осъществила безплатна правна защита на ответника по два предявени обективно съединени иска и за всеки от тях се дължи възнаграждение по чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер по на 300лв. по всеки иск, или общо 600лв. за двата иска, каквито доводи са

изложени и в постановеното решение.

Тези съображения на РС са неправилни и не се възприемат от въззивната инстанция.

Безспорно е, че са предявени два обективно съединени иска за главница и акцесорен иск за лихва за забава, но двата иска са в защита на един интерес. Аналогия за този извод може да се изведе и от разпоредбата на чл.72, ал.1 от ГПК, уреждащ размера на ДТ, събирана от съда при съединяване на иски. Когато исковите са в защита на един интерес се събира една ДТ.

Аналогично и при определяне на дължимото адв.възнаграждение, когато се касае за защита на един материален интерес, следва да се определи възнаграждение в размер на 300 лв. съобразно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004 г./който подзаконов нормативен акт борави с понятието „определен интерес“. В Наредбата за минималните размери на адв.възнаграждения изрично е посочено, че възнаграждението се определя върху материалния интерес, а не върху цената на всеки един от исковите. Основателни са изложените в частната жалба съображения, че в случая и двата предявени иска са в защита на един интерес. Общо присъдените суми за главница и лихва за забава са в размер на 977.61 лв., което именно е цената на защита на интереса. Това е материалния интерес, върху който се определя и размера на адв.възнаграждение. При интерес до 1000 лв. съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004 г., дължимото адв. възнаграждение за адвокат П. е в размер на 300 лв. за всяка инстанция.

Предвид изложеното следва да бъде изменено на осн.чл.248, ал.1 от ГПК решение №110 от 27.05.2022 г. на РС-, постановено по гр.дз.№224/2021 г. по описа на същия съд, в частта му за разностите, в която на осн.чл.38, ал.2 ЗА ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР е осъдена да заплати на адв.В. Н. Н.-П., ЕГН***** от АК-Плевен, сумата от 600.00 лв., адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271, ал.1 ГПК решение №110 от 27.05.2022 г. на РС-Левски, постановено по гр.д. №224/2021 г. по описа на същия съд В ЧАСТТА, в която са уважени предявените иски по чл.178, ал.1, т.3 вр.чл.179 ЗМВР и по чл.86 ЗЗД, както и В ЧАСТТА за присъдените

разноски на осн.чл.78, ал.6 ГПК за ДТ и направените разноски за възнаграждение на вещо лице по изготвената СИЕ по сметка на РС-Левски.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 ГПК във вр.чл. 78, ал.3 ГПК Главна дирекция“Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР ДА ЗАПЛАТИ на адвокат В. Н. Н. - П. от ПАК, ЕГН *****, адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на В. Д. Е. пред въззивната инстанция в размер на 300.00лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

ОТМЕНЯВА на осн.чл.248, ал.3 ГПК определение №367 от 29.06.2022г. на РС-Левски, постановено по гр.д. №224/2021г. по описа на същия съд, с което е оставена без уважение като неоснователна молбата на ГД“ПБЗН“ МВР за изменение на постановеното решение №110/27.05.2022г.в частта му за разноските ,КАТО ВМЕСТО НЕГО **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯВА на осн.чл.248,ал.1 от ГПК решение №110 от 27.05.2022г. на РС-Левски, постановено по гр.д. №224/2021г. по описа на същия съд в частта му за разноските ОТНОСНО ПРИСЪДЕНИТЕ РАЗНОСКИ ПО ЧЛ.38,АЛ.2 от ЗА,както следва:

ОСЪЖДА на осн. чл.38, ал.2 ЗА, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР да заплати на адв.В. Н. Н.-П., ЕГН***** от АК-Плевен, сумата от 300.00лв.- адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство и защита на В. Д. Е. пред първата инстанция.

В горепосочената си част решението има характер на определение и не подлежи на обжалване, съгласно чл.248, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____